

[A. M. Hansen.]
 naturligvis, at det ærede Medlems Paastand om, at vi ved dette Forslags Gennemførelse lukker en hel Del af dem ude, der nødigt skulde lukkes ude, er lige saa urigtig som Paastanden om, at hvis Loven gennemføres, vil Lærerstanden i Fremtiden komme paa større Afstand af den Befolkning, den skal arbejde imellem. Alt sammen Skræmmebilleder og løse Paastande uden Skygge af Bevis.

Derfor skal jeg heller ikke gaa ind paa flere af disse Udtalelser, heller ikke de Udtalelser; som det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen fremsatte; thi det var ogsaa Paastande om, hvorledes Forholdene vilde arte sig i Fremtiden, naar det foreliggende Lovforslag ophøjes til Lov. Saadanne Skræmmebilleder kan man sagtens fremmane, hvis man har en tilstrækkelig levende Fantasi. Jeg føler mig overbevist om, at det foreliggende Lovforslag, ophøjet til Lov, vil betyde et virkeligt Fremskridt for vor Læreredukation, og derfor anbefaler jeg Forslaget til at blive til Lov, hvad jeg haaber vil ske i denne Rigsdagssamling. Der er i det taget det første og vigtige Skridt frem mod det Maal, vi stiler efter, nemlig en forbedret Folkeskole.

Moltesen: Jeg skulde ikke have bedrøvet den højtærede Formand ved at forlænge Debatten, hvis jeg ikke var blevet udfordret dertil af den højtærede Undervisningsminister, der forleden Dag betegnede dem, der vilde stemme imod dette Lovforslag — og det vil jeg — som hørende til Reaktionen og som værende ført af snæver Klasseegoisme. Jeg vilde ikke have været forbavset over denne Udtalelse, hvis det var Redaktøren eller det ærede Medlem af Folketinget Hr. Borgbjerg, der havde sagt det, men det er jo Hs. Majestæt Kongens Minister, der siger det fra dette Sted, og derfor føler jeg mig opfordret til ikke helt at tie stille til det.

Ved et næsten 20-aarigt Samarbejde med de danske Seminarier har jeg dannet mig en Mening om dette Spørgsmaal, og jeg vil sige, at det Standpunkt, jeg indtager, naar jeg her bestemt taler og stemmer imod dette Lovforslag, som jeg anser for at være et særdeles daarligt Lovforslag, er ikke dikteret af andet end den fulde Overbevisning om, at det er et daarligt Lovforslag, skønt den højtærede Undervisningsminister næsten anser det for et særlig epokegørende Lovforslag, ligesom de Ordførere, jeg har hørt fra Regeringspartienes Side, mener, at det er et Lovforslag, der sætter Skel i hele vor Folke-

oplysning. Dette Lovforslag, hvis det bliver vedtaget — hvad det jo bliver —, vil gøre en mindre god Ordning til en fast og endnu daarligere Ordning.

Hvad nyt er der i det? Det lægger til Optagelsesprøven, det lægger til Uddannelsen paa Seminarierne, et Aar, og ærede Medlemmer vil faa at se, at det vil lægge til det, som man er saa bange for, Lektietierperiet. Det er Eksamen, der staar foran, og de unge Mennesker ved, at naar de skal søge Embede, betyder det uhyre meget, hvilken Karakter de har. Og tænk Dem nu blot: disse unge Mennesker i den mest frodige Alder skal dømmes til at være i 4 Aar paa disse afsidesliggende Steder, hvor vore Statsseminarier nu en Gang er lagt, og der skal de i 4 Aar suge Kraften ud af 5 stakkels Seminarielærere, som ikke har andet at byde paa end — ja, hvad har de at byde? Nu siger den højtærede Minister, at det beror paa Personligheden. Ja, det er jo selvfølgelig, men om det kan vi ikke lovgive. Jeg kender jo Maalestokken for, hvad den højtærede Undervisningsminister anser for at være en til Seminarieforstander skikket Personlighed — det kender jeg ved at se paa de Udnævnelser, der er sket —, og det betyder jo ikke saa syndeligt. Hverken administrativt eller lovgivningsmæssigt kan vi have nogen Mening om, hvordan Personlighederne er; det er rent tilfældigt. Men hvad vi kan, det er at modarbejde — og det vil jeg gøre ved at stemme imod dette Lovforslag —, at unge Mennesker, som vil være Folkeskolelærere, skal tvinges til i 4 Aar at sidde paa et afsides liggende Sted og suge paa Labben af 5 Seminarielærere, der maaske kan give dem noget det første Aar og det andet, men saa vil de ogsaa være udtømte, selv om det var endnu større Personligheder end dem, vi nu har. Nej — og her taler jeg paa egne Vegne —, det gale er ikke Eksamen, det er udmærket, at unge Mennesker skal kunne aflægge en Prøve paa, hvad de kan, men det gale er dette, at vore Folkeskolelærere skal uddannes paa Eksamensskoler, hvor de bliver Seminarister i Dansk Ordbogs Forstand og ikke i den Forstand, hvori man ellers tager det, naar man taler om Seminarier som Steder, der er Laboratorier, der er Øvelsespladser eller Planteskoler, eller hvad man nu vil kalde dem. Der er ikke noget at sige til, at man skal tage en Optagelsesprøve, ogsaa en ret streng Optagelsesprøve, for at komme paa Seminariet. Men dette Seminarium skal netop være et Laboratorium, en Uddannelse, der ikke afsluttes. Den højtærede Minister siger, at vi er imod en Uddannelsesetid paa 4 Aar. Nej, vi er imod en be-